

Hüüdja Hääl

Oktoober 2017

Jümalä Sõna kuukiri

Kaljudesse lõhutakse käike
ja silm saab näha kõiksugu aardeid. II 28:10

Isa ütleb täna, et sulle on avanemas uued suhted. Valmistu oma elus ja oma ringkonnas vastu võtma ühendusi ja osadust, millesse Mina sind kutsun. Üksindus ei ole sinu osa. Üksi ei ole hea olla, seepärast saad sa mitte olema üksi.

Ma ütlen sulle täna: palu, otsi, koputa ja taotle seda suhet ja osadust, mille Ma olen andnud sinu kätte arendada, ja et sa astud sellesse. Ei mingit vaatamist enam mineviku pettumustele. Ei mingit uute sõpruste hindamist mineviku kurbade kogemuste ja hülgamise järgi.

Ma ütlen veel kord: ära vaata tagasi. Ära vaata tagasi asjadele, mis on su taga, aga vaata nendele asjadele, mis on ees. Kui sa kuulad Minu häält, mitte leina ja kurbuse häält, mis üritab domineerida sinu mõttemaailmas, siis ootab sind ees uus elu ja uus lootus. Ma panen üksikud perekondadesse ja Ma pole kunagi määranud, et Minu mehed ja naised roiduvad (muutuvad nõrgaks) isolatsioonis ja eraldatuses.

Father's Heart Ministry

SISU

H. Vuorinen. EVANGEELIUM	
SOOMELE.....	3
Fr. Mangs. KAHTLUSI.....	9
M. Vilponen. AZUSA.....	49-56
Y. Meyer. NÕUANDEID.....	17
T. Lilja. LUGUSID.....	25
D. Pawson. MÖTTEID RAHA	ST 29

Õhüüdja Hää

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 10 (349) 2017. Kahekümne
kaheksas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdja Hää
a/a EE732200221004116193

Süüdja Sääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.

Jeesus tuleb varsti.

OKTOOBER

Nr 10(349)

2017

Evangeelium Soomele

Mida anda kingituseks 100-aastasele Soomele?

Kui võiksime anda kingitusena evangeeliumi oma elude ja koguduste kaudu?

Paulus on kirjutanud: „*Sest ma ei häbene evangeeliumi, see on ju Jumala vägi päästeks igaihele, kes usub...*” (Rm 1:16.)

Hea uudis Jeesusest on parim andmiseks ja jagamiseks: evangeelium, sõnum Jeesusest, on Jumala vägi.

Kuidas mõistame evangeeliumi vabakirikutes Soomes? Kuidas seda võimalikult lühidalt väljendada?

Evangeelium räägib sellest, mida Jumal on teinud oma

Poja Jeesuse, meie Päästja kaudu patuste heaks ja nende eest. Punkt.

See ei sisalda inimeste tegusid, saavutusi või muud taolist. Evangeelium räägib vaid sellest, mida Jumal on teinud oma Pojas Jeesuses.

Tõsi, ka meie, patused, astume pildile, kuid ainult vastuvõtjana. Tema on selle teinud, see on tema tegu.

Jumala poolt tema Pojas teostatud päästetegevusel on oma tagajärjed ka inimese elus, siis kui me selle sõnumi vastu võtame ja usume Jeesusesse.

Evangeeliumil on tagajärjed, mis ilmnevad meie elus,

kuid neid ei pea ära segama evangeeliumiga.

Selle tulemuseks, kui segame evangeeliumi tagajärjed ära evangeeliumiga, on inimese omatehtud religioosus, mis hakkab rohkem või vähem esitama Päästja kõrvale meie saavutusi ja meie tegusid.

Aastaid tagasi tahtsime kolida ridaelamust oma maja. Saime hea krundi Turu keskuses. Ma ei tea ehitusest mitte midagi ega saa kinnitatud ühte lauda teise külge, ilma et sellega ei juhtuks midagi hullu.

Olen üks neist soomlastest, kes ei saa hakkama oma perele maja ehitamisega. Ainsaks võimaluseks jäi tellida teenus „võtmed kätte”.

Ühel päeval tulid suured veoautod, millelt tõsteti maha rootsi puitkonstruktsioonid, pandi ritta ja ühendati üksteisega. Puusepad tegid katuse ja kõige muu vajaliku.

Ei kulunud palju aega, kui meile anti üle koduvõtmed, nii et sisse minnes oli seal kõik valmis. Ma ei pidanud tegema midagi. See oli suure-

pärane maja ehitus stiilis „võtmed kätte”.

Keegi teine tegi selle minu jaoks, keegi, kes oskas ja oli selle planeerinud, valmistanud ja ehitanud. Meie vaid kolisime perekonnaga sisse. Seal on olnud hea elada.

Evangeelium on nagu „võtmed kätte”. Me ei suuda ega oska seda ise teha ja peaksime loobuma isegi mõttest, et võiksime seda kas või õppida, kuna Isa andis patuse päästmise ülesandeks oma Pojale Jeesusele ja sellest räägibki evangeelium. See ei räägi inimese tegudest, vaid Jumala tegudest Jeesuses.

Ärkamiskristluse suurim kiusatus, ja ehk ka lange mine, on evangeeliumi ja selle tagajärgede ärasegamine omavahel. Siis me arvame, et me pääseme osaliselt oma tegude kaudu, kuigi Kristuse abiga.

See viib vaieldamatult tegudekristlusesse ja inimkesksesse religioossusesse. Siis me enam ei kiitle vaid ja ainult Jeesusest, vaid rohkem või vähem iseendast.

Seevastu evangeeliumi kuulutamine sel viisil, et ka taga-

järgi ei oodata, võib põhjustada hoolimatuse ja vabameelsuse, mis eraldub tõest ja on enesepettus. See eitab evangeeliumi väge.

Kui keskendume evangeeliumile evangeeliumina, mis on pääste „võtmed kätte” Jeesuselt, hakkab see evangeelium tegutsema meis ja meie elus ning siis kogudus ja selle elu meie 100-aastases Soomes on karske, terve ja tasakaalukas. Saame esindada Jumalat ja olla tema saadikud nii, nagu tema seda tahab.

Me ei oska alati küsida õigeid küsimusi. Olen olnud kümneid aastaid koguduse teenistuses ja mulle on meeldinud jutlustada. Öeldakse, et koguduse sõnateenistuses tuleks vastata küsimustele, mis on nende inimeste mõtetes, kes tulevad kogudusse.

Seda tühjaks tegemata olen märganud, et inimestena ei oska me sageli küsida õigeid küsimusi.

Koguduses on oluline lasta Jumalal Piibli kaudu sõnateenistuses äratada need küsimused, mis on Jumala arvates olulised. Kui küsime õigeid

küsimusi, siis jõuame tõe juurde ning siis see puudutab ja mõjutab meid.

Paulus esitas oma tihendatud evangeeliumi kirjas roomlastele. Evangeeliumi seletades oletab ta, et see äratab inimestes teatud küsimusi.

Soovin küsida mõningaid nendest koos teiega testimaks, kas meie evangeelium on sama, mille Jeesus andis oma valitud järgijatele, kes pealtnägijatena selle edasi andsid. Sama evangeelium peab äratama samu küsimusi, mida Pauluse kuulutatud evangeelium.

Rm 3:9 on muu hulgas üks Pauluse oletatud küsimus: *„Kuidas siis nüüd? On siis meil, juutidel, eeliseid? Ei ainsatki! Me oleme juba esitanud süüdistuse, et nii juudid kui kreeklased on kõik patu võimu all...”*

Ta peatub selle küsimuse juures oletusega, et evangeelium selle tõstatab. Kas juudid on paremad? Ta ise oli juut ja Jeesus oli juut. Jumal oli selle rahva valinud.

Kogu Vana testament, ja ka uus, räägib juudi rahva etappidest, kelle Jumal oli

valinud. Evangeelium ankur-
dub nii kindlalt ajaloolistesse
faktidesse, et selle juures võib
tekkida küsimus, kas juudi
rahvas on eelistatud. Kas neil
on mingeid eeliseid võrreldes
meiega, kes pole sünnilt juu-
did?

Paulus eeldab sellist küsi-
must ja vastab sellele: „Ei
ainsatki.” Kõik rahvad on
samal joonel, sest me oleme
kõik inimesed ja patu võimu
all. Mis oli selles nii head?

See on suurepärane uudis,
et igaüks, sõltumata sünni-
pärist, varandusest, soost,
kasvatusest või selle puudu-
misest on Jumala ees samal
joonel. Me kõik oleme patu all
ja hukka mõistetud.

Olen uskliku kodu poeg.
Minu vanemad said usklikuks
siis, kui olin kolmeaastane.
Minu mäletamise aja olid
minu vanemad Jeesuse järgi-
jad, kes vahendasid mulle sõ-
numit Jeesusest, kes õpetasid
mind palvetama ja lugema
pühakirja. Mind viidi kogu-
dusse, kus ma ootasin pastori
parimaid sõnu väikese poisi
jaoks, sest kui pastor ütles „ja
nüüd lõpuks”, siis oli teada, et

kõik hakkab tasapisi lõppema
ja saab kogudusest minema.

Ma ei mäleta, et oleksin
kellegi vastu mässanud: olin
tore, hea ja sõnakuulelik
vanematele, õpetajatele, pü-
hapäevakooli õpetajatele ja
juhendajatele; olin leplik ja
arapoolne, hea uskliku kodu
poeg.

Ja siis, kolmeteistkümne-
aastasena, tuli evangeelium
minu südamesse, nii et tund-
sin vajadust paluda oma
patud andeks. Ma palusin, et
Jeesus tuleks minu ellu, ja ta
tuli. Ma sain hakata järgima
Jeesust, sain suure armu ja
kingituse Jumalalt.

Sel ajal, see oli 70-ndail,
anti koguduses tunnistusi ja
mulle näis nende põhjal, et
mul ei ole midagi tunnistada,
kuna minu elus polnud pärast
uskutulekut väga palju muu-
tunud. Mul ei olnud oma
suurt lugu sellest, kui sünge,
must, patune ja paha oli minu
elu olnud enne seda, kui Jee-
sus tuli minu ellu, mille järel
kõik muutus.

Ma natuke provotseerin,
sest ma nagu kuulsin teiste
tunnistustes sellist alatooni.
Mida oli minul tunnistada?

Mul ei olnud sellist imelist pöördumiskogemust, minu elu oli olnud inimlikult võttes *all right* ka enne seda.

Loetud küsimus piiblist aga kinnitab, et pole vahet, kas oled kasvanud püstimetsas või usklikus kodus nagu mina – meie vahel ei ole selles tähenduses mingit erinevust. Oleme mõlemad patu võimu all ja vajame lootusetult Päästjat.

Rõõmusõnum on see, et meil on Päästja, Jeesus, kes valmistas meile kõigile võimaluse pääseda patu võimu alt, kohtumõistmise alt, võimaluse saada vabaks ja Jumala lapseks. Selles mõttes oli see teadmine tavatult hea uudis.

Teine küsimus leidub kuuenda peatüki algusest. Paulus oletas, et see evangeelium, mille ta Jeesuselt oli ilmutuse kaudu saanud ja teised pealtnägijad olid seda kinnitanud, äratas veel ka järgneva küsimuse:

„Mis me siis ütleme? Kas püsida patus, et arm suureneks?” (6:1.)

Miks üldse peaks niiviisi

küsima? Ilmselgelt ei püsi me patus. Point ei ole see vastus, vaid miks selline küsimus tõuseb seoses ehtsa evangeeliumiga?

Minuga juhtus nii, et kui olin aastaid jutlustanud koguduses, kõnetas Jumal mind kord ja küsis: „Hannu, kui sageli on inimesed pärast sinu jutlust küsinud seda küsimust?”

Kui inimesed mõtleavad, et arm on nii suur ja kõikehõlmav, siis võib jääda mulje, et võib jätkata kasvõi patus ja häda pole midagi. See ei ole nii, kuid nii võib see kostuda. Evangeelium peaks äratama selle küsimuse.

Paulus on lõpetanud viienda peatüki mõttega: *„... et otsekui patt on kuningana valitsenud surma abil, nõnda valitseks armgi kuningana õiguse kaudu ja viiks igavesse ellu Jeesuse Kristuse, meie Issanda läbi” (5:39).*

Kas sa märkasid sarnasust? Patu valitsusest on meil hea kogemus oma elus. Mina ei suuda tahtejõuga isegi oma kehakaalu langetada, räakimata patu võimu vastu seismisest. See on vähemalt

minuga nii ja piiblit lugedes näib, et meie kõigiga on see samuti, muidugi patu võimu, mitte kaalulangetamise suhtes.

Patu võim on nagu türann, kes istub troonil ja valitseb meie üle. Paulus, Kristuse valitud apostel, räägib sellest häbenemata või andeks palumata ja ütleb, et arm on valitsemas samas positsioonis, kui oli patt enne kohtumist Päästjaga.

Paulus väljendab seda nii, et kui sa teed patuga sammu ühes suunas ja siis vaatad, kas arm jäi kuhugi maha, siis sa ei leia teda sealt, vaid tema tegi juba kaks sammu ja on sind ootamas ees. Sa ei suuda patuga armu ära kasutada.

Suurepärane mõte. Armu on alati rohkem, see on alati suurem ja tugevam ning Pauluse evangeeliumi järgi valitseb see meid, inimesi.

Jumal küsis minult, kes olen aastaid evangeeliumi kuulutanud: kas on tava-pärane, et inimesed hakkavad pärast sinu kuulamist küsima sellist küsimust. Pidin vastama, et ma ei ole kordagi kuulnud kedagi pärast oma

jutlust nii küsivat.

Jumal vastas, et nad peaksid. Sest evangeeliumis, mis meile on antud, mida Paulus ja apostlid kuulutasid, tuleb Jumala arm nii tugevalt ja kõikehõlmavalt inimese ellu, et selle üle tuleb imestada. Sellest saab üksnes rõõmustada.

Mida see veel põhjustab? Sellele järgneb loetelu Rm 8:31: „*Mis me siis ütleme selle kohta? Kui Jumal on meie poolt, kes võib olla meie vastu?*”

Siin peaks „kes” tõlkima nii „kes” kui „mis”, sest peatüki lõpus on Paulus loetlenud ohtusid, mis ei ole ainult inimesed, vaid ka olukorrad, et lahutada meid Jumala armastusest, mis on Jeesuses, meie Päästjas ja Issandas.

Oleme oma elus kohanud erinevaid traagilisi elusaatusi, mida me keegi ei oleks soovinud kohata, mis on meid ahistanud, väsitanud ja viinud lootusetusesse.

Ka elu ei suuda lahutada meid Jumala armastusest. Kas surm saab? Ei, ka see on võidetud. Aga vaimuvallad, need põrgulikud kuradid? Ei.

Ei praegused ega tulevased. Miski loodu ei saa meid lahutada Jumala armastusest, mis on Jeesuses.

Vau, milline evangeelium. Kas me võiksime selle anda Soomele? Evangeeliumi Jeesusest, Jumala väest, mis saab meis avalikuks ja kus arm valitseb meid ja vabastab meid sülelema elu, mida

kogeme, kui me teame, et Jumal on meie poolt.

Kas anname sellise kingituse 100-aastasele Soomele?

HANNU VUORINEN

Soome Vabakiriku juht
Soome 100. aastapäeva teemal

Kahtlusi

„Mis patus sina elad?” oli ühel vanal jutlustajal viisiks küsida, kui keegi tuli talle kurtma, et ta võitleb kahtlustega.

Ta oli oma ajastu laps ja oma koolkonna jünger ning uskus, et inimese isikliku patu ja tema kahtluste vahel on teatud seos.

Paljudel juhtudel oli tal õigus, sest on mitmeid nn mõistuslikke kahtlusi, mille sügavamaks põhjuseks ei ole sugugi teravad ajud, vaid haige südametunnistus. Isik on kas käitunud nii – või elab nii – et ta on kaotanud püha Jumala heakskiidu. Ja siis on

Jumala olemasolus kahtlemine lühim tee südametunnistuse vaigistamiseni. Nii usutakse – mõtlemata, et on saadud valerahu.

Nii oli selle noore kolleegiga, kes ühel päeval sattus minu teele, kuigi ta tegelikult ei otsinud seda. Ta oli olnud elav usklik ja hinnatud jutlustaja. Nüüd oli ta pilk sünge ja sära kadunud. Me polnud rääkinud rohkem kui mõne minuti, kui ta teatas, et on valmis jätma jutlustajaameti. Ta ise ei uskunud seda, mida kuulutas.

Nõustusin, et tal on õigus selles, et oleks siis ju ausam

jätta jutlustamata, kuid et me võiksime hetkeks rääkida tema kahtlustest. Ta nõustus sellega.

„Kas sa võiksid ligikaudselt arvestada seda aega, millal hakkaksid kahtlema?”

„Sellest on möödas umbes aasta.”

„Mõtles, kas sellel ajal juhtus midagi erilist. Kas tabas sind mõni mure või vastuolu? Või oli see midagi muud?”

Ta mõtles mõne minuti ja ütles siis veidi ebakindlalt:

„Ma hakkasin arvustama mõningaid ususõpru. Nad ei elanud nii nagu kristlased peaksid elama. Ma hakkasin kahtlema, kas nad on päästetud.”

„Kas sa pöörasid rohkem tähelepanu inimestele kui Jeesusele?”

„Nii võib öelda.”

„See oli mõtlematu. Kuid kas sinus endas ei toimunud midagi? Midagi muud peale selle, et täitusid arvustamisega?”

Vastus viibis. Kuid siis tuli peaagu sosinal:

„Ma langesin pattu, millest arvasin olevat täiesti vabane-

nud.”

See ei olnud haruldus ega midagi erilist. Ometi oli see midagi, mis kurvastas Jumala Vaimu, masendas jutlustaja meelelaadi ja põhjustas kahtlusi. Siis tundsin, et oli minu kord vestlust edendada.

„Sina said arvustajaks ja hakkasid kahtlema teiste päästes. Kriitiline meelsus kurvastas sinus olevat Jumala Vaimu. See tegi su nõrgaks ja seetõttu lagesid sa selles kohas, milles arvasid enese olevat tugeva.”

Ta noogutas nõustumise märgiks ja mina jätkasin: „Nüüd sa ei kahelnud üksnes teiste päästes, vaid ka enda päästes. Kuid kui sinu pääste ja sinu ususõprade pääste pole olnud tõeline, kas siis sai olla kindel, et pääste üldse eksisteerib? Kui aga ei ole tõelist päästet, siis ei ole ka kindel, et oleks olemas Päästjat.”

Nägin, kuidas seestpoolt lähtuv valgus hakkas levima mehe näole. Ta ütles:

„Seda ei ole ma varem nii näinud. Olen käinud nagu udus. Kuid nüüd näen ma oma patu ja kahtluste vahelist seost.”

Ta muutus avameelseks. Ta astus valgusesse ja avas oma sisemise maailma Kristuse puhastava vere väele. Kiitnud koos Jumalat, sai ta auliselt minna tunnistama armust saadud päästest.

Ta tunnistas juba samal päeval. Tema tunnistus jõudis kohale, sest seda toetas elav usk.

Vahel võivad olukorrad muutuda nii kohutavaks, et me lihtsalt ei suuda uskuda, et on olemas olend, kes on Armastus ja kellel on kõik meelevald.

Nägin pomme sadavat Helsingi peale. Kuulsin plahvatusi ja tundsin, kuidas maa värises jalge all. Nägin põlevaid maju. Nägin inimesi, keda ajasid taga hirm ja õudus. Nägin kujutluses linnu, kus õudus ja hävitus olid sada ja tuhat korda hullemad kui need, mille tunnistaja olin olnud Helsingis. Veel enne, kui oli jõudnud mõelda, kuulsin eneses hüüdu:

„Jumal! Kus sa oled? Kas Sa oled kusagil?”

Järgneval hetkel tuli mulle

mõte Piiblist:

„Kuninga süda on Issanda käes nagu veeojad: tema juhib seda, kuhu ta iganes tahab” (Õp 21:1).

See sõna tundus kui pilge. Kas Jumal juhtis neid hullumeelseid, kes põhjustasid plahvatusi ja tulekahjusid, veresauna ja surma?

Olin kummardunud ühe voodi kohale ühes Karjala haiglas. Voodis lamas tükeldatud inimkeha, 20-aastane mees, kes oli astunud maamiinile.

Käsivarred ja jalad olid ribadeks, millest veri oli küll lakanud voolamast, kuid tema nägu oli muutunud vormituks. Kumbagi silma ei olnud enam. Seal, kus need olid olnud, olid vaid tühjad augud. Mõlemad trummikiled olid katki ja ta oli täiesti kurt.

Ta elas, kuid oli täielikult nii minule kui minu sõnadele haaramatu. Oleksin soovinud silitada tema auklikke põski ja otsmikku, kuid ei julgenud. Seal oli lahtiseid haavu ja vaevalt olid mu käed bakterivabad.

Jälle kuulsin sõnu oma ole-
muse sügavikust: „Jumal!
Kus Sa oled? Kas Sa oled
kusagil? Kas Sinu sõna ei
ütle, et Sinul on kõik
meelevald taevas ja maa peal.
Kui see nii on, siis miks Sa ei
sekku asjade kulgu ega hakka
tegutsema?”

Ma tundsin kohmakaid ja
mitteveenvaid teoloogilisi
vastuseid. Kuid kui torm rae-
vutseb inimeses, ei rahulduta
ilukõne ega lausekatketega.

Ja tunnistagem ausalt, et
kannatuse mõistmine on
tänamatu üritus. Kui see
lahendamatu mõistatus tuleb
meile piisavalt lähedale nagu
ähvardav torm, pole sugugi
haruldane, et hing kitsikuses
hüüab: miks? Pole ka eba-
tavaline, et keegi ei oska
vastata.

Isegi Jumal ise vaikis Kol-
gatal.

Kui Jumal vaikib, on
parem, et ka meie vaikime,
kuigi me ei saa seda teha
teisiti kui keele ja südamega.
Sest ka vaikides võib hing
hakata hüüdma.

Õhtu oli hiline ja süsimust.
Olin teekonnal kirikust koju,

kus olin rääkinud noortele.
Olin teinud oma parima, et
juhendada noori otsijaid,
kuigi olin ise pimedusest
ümbrisetud.

Ma polnud kordagi hüüd-
nud „halleluuja” ega tun-
nistanud päästerõomust. Kuid
on palju muudki teemades,
mida noored inimesed peavad
kuulma. Püüdes päästa oma
hinge, olen sagedasti püüd-
nud rääkida sellest, mis on
kooskõlas minu sisemusega –
ka siis, kui sisemus on hää-
lestatud minoorselt.

Sel korral oli minu kõlalaad
mollis, kuigi ma ei saanud –
või ei tahtnud – lasta väl-
jendusel kõlada nii süngelt,
kui see tegelikkuses oli.

Oli palju mõjusid, mis just
siis helisesid minu sisemuses
kurvameelselt. Kuid teen tar-
gasti, kui hoian enda teada
need asjad, mis seda põhjus-
tavad.

Olin jõudnud jõe juurde,
mis jagab linna kahte ossa.
Just enne, kui saabusin üle
jõe viivale sillale, tulid minu
mõtetesse need neli sõna:

„Jumalat ei ole olemas.”

Loodus – elu – on sündinud
ilma mingi jumaliku geeniuse

sekkumiseta.

Olin armust päästetud. Olin saanud Püha Vaimu ristimise. Ma ei olnud kinni mingis teadlikus patus, kuid ometi ma kahtlesin. Olin nägemas – usklikuna, üksnes inimlikke jõude ja mõjutusi kõigi kogetud raskuste taga.

Võtsin suuna tänavalt mõne sammu kaugusele parki. Asetusin puu taha, kuhu tänavavalgustus ei ulatunud ja kus ükski inimene mind ei näinud. Ma üksnes mõtlesin. Ausalt öeldes ei olnud mu mõtted eriti kusagilt pärit. Ma viibisin maailmas, kus valitses pimedus ja hääletus.

Ja siis see juhtus. Mu pähe turgatas mõte: „Aga kui on olemas kurat?”

See üksnes ei vilksatanud, vaid see põletas nagu tuli.

Kas ta on siis olemas?!

Läksin sisemiselt tulipunaseks. Ja veendumus, et on olemas isikuline kurjus, hiiglane, kellel on saatanlik mõistus; olend, kes on olemuselt kuri ja kelle suurimaks rahulduseks on kahjustada ja hävitada, sai minu jaoks äärmiselt reaalseks.

Samal silmapilgul saabus sisemise pilgu ette vaade, mis oli nii selge, et näen seda täiesti konkreetse enese ees veel nüüd. Pildi taga peituv mõte oli järgnev.

Ma kõnnin ühel tormisel päeval kitsal tänaval vanalinnas, mille tänava mõlemal poolel on telliskivikatustega maju – ja katusekivi kukub kusagilt majast tänavale vaid napilt meetri kaugusele minu jalgade ette. Siis ma peatun, vaatan üles katuse poole ja pomisen:

„Küll täna on tuuline.”

Siis jätkan oma teekonda. Kuid järgmise maja kohal juhtub sama. Üksnes selle erinevusega, et katusekivi tabab kõnniteed veel lähemal minu jalgade ees. Siis ma peatun ja pomisen:

„On see vast tähenduslik. Kaks katusekivi kahest majast kukuvad täpselt minu ette.”

Kuid kuna mul ei ole sellele seletust, siis vaid jätkan teekonda ja mõtisklust:

„Küll oli kummaline!”

Vahel võibki toimuda tähenduslikke sündmusi.

Kuid kui sama kordub järgmise maja juures, siis ma ei ütle:

„See on tähelepanuväärne,” vaid astun paar sammu tänava keskpaiga poole ja ütlen:

„Siin üleval peab olema isikuid, kes tahavad minule paha ja kes on otsustanud hävitada mind täna. Nad on saanud teada, mis ajal ma liigun piki seda tänavat. Nad on hiilinud katusele ja eemaldanud katusekive, et kasutada neid sobiva rünnakrelvana minu vastu.”

Rünnakute sihipärasus räägib sellest, et selle saatanliku strateegia taga on mõtlevad ajud.

Saatanlik strateegia!

Just nii! Just see deemonlik võim on kord korra järel asunud rünnakule ainsa eesmärgiga hävitada mind. Just seda olin kogenud, mitte täht-tähelt vana väikelinna tänaval – vaid isiklikus võitluses kurjuse vaimolendide vastu.

Saatan ei ole üksnes idee, kogu maailma kurjuse nimi. Ta on persoon. Ja järgmisel hetkel tuli mulle mõte:

„Saatan ei saa olla üksi. Kui ta oleks, oleks meie maailma veel suurem põrgu, kui see on, sest saatan ei suuda luua midagi tegelikult head.

See viimane mõte andis uue suuna minu mõtisklusele:

„Olen kohanud palju tõeliselt häid inimesi, kes ilma vähimagi tagamõtteta või eesmärgita on öelnud tõeliselt häid sõnu ja sooritanud tegelikult häid tegusid; inimesi täis tõelist armastust ja pühi viise, inimesi täis soojust, heatahtlikkust ja püha sära.

Need kõik on oksad samas võras koos kurjade ja deemonitest mõjutatud inimestega.

Neid on haaranud ja valitseb jõud, mis on saatana ja kurjuse täielik vastand: järelikult peab eksisteerima Jumal.

Siis läksin koju oma ajutisse elamusse, magasin hästi ja jutlustasin järgmisel päeval väga julgesti sellest Jumalast, kelle olemasolus olin eelmisel õhtul kahelnud.

Kas lakkasid „katusekivid” kukkumast katusele alates

sellest hetkest?

Mitte sugugi. Kuid mina olin saanud uue veendumuse, et ma ei olnud üksi selles kivisajus.

Saatan oli läinud liiga kaugele. Ta oli näidanud oma palet nii selgesti, et ma ei saanud enam olla uskumata tema isiklikku väge. See omakorda põhjustas selle, et mina pidin uskuma tema täielikku vastandit, Jumalat.

Vahel olen mõelnud, kas mitte see vana „inetus” ei ole kahetsenud seda, et ta läks liiga kaugele, lastes „katusekividel” langeda nii deemonlikult sihipäraselt. Sest tõsiasi on, et saatanlike rünnakute sihipärasus on rohkem kui paljud muud asjaolud sundinud mind uskuma Jumalasse mitte ainult seekord, vaid palju kordi hiljemgi.

Toon veel ühe näite oma kahtlustest.

Elasin Dalarna Forsas öepoja juures, kui see juhtus. Olin hankinud endale magnetofoni Ameerikast. See oli suur aparaat. Olin tassinud seda kaasa vaid ühel põhjusel. Soovisin varsti uuesti Ameerikasse minna. Kuna

teadsin, et keegi ei olnud kuulnud oma häält nii, nagu teised seda kuulevad, kui nad polnud seda kuulnud gram-mofonist või magneto-fonilindilt, siis ostsin selle aparaadi.

Tahtsin samuti kuulata, millisena kostub minu inglise keel. Tahtsin ka lugeda lindile ingliskeelset piibliteksti, et see jääks paremini meelde. Mõnel inimesel on parem mälu sellele, mida nad kuulevad, kui sellele, mida nad loevad. Arvan kuuluvat esimeste hulka.

Võtsin oma lemmikraamatu – Johannese evangeeliumi – ja hakkasin lugema. Siis lasksin enese diivanile pikali ja üksnes kuulasin.

Kuid on hoopis teine asi lugeda peatükk või paar, kui lugeda terve evangeelium korraga.

Ma ei mäleta enam, kuhu olin kuulates jõudnud, kuid midagi toimus siis, kui kuulasin Johannes Ristija ja juutide vahelist väitlust, samuti Jeesuse jüngrite ja juutide vahelist diskussiooni.

Just samal ajal olin surmani väsinud usulisest sõna-

vahetusest ja väitlustest, mis-
tõttu olin tundlikum usuliste
argumentatsioonide suhtes,
kui muidu oleksin olnud.
Seetõttu tajusin ka Johannese
evangeeliumi diskussioone
kui jutuvada ja ärapanemist.

Seda kuulates ma süttisin,
hüppasin diivanilt püsti,
sulgesin aparaadi ja ütlesin
endale: „Nüüd on kusagil
viga. Siin on midagi, mis ei
pea paika.”

Ma pidin esitama endale
küsimuse:

„Milles sa kahtled? Kas
Jeesuses ajaloolise isikuna?”

„Ei.”

„Kas sa kahtled, et ta on
elav ja tõeline nüüd, sinu ja
maailma ainus pääste?”

„Ei, kuid ma kahtlen nen-
des selgitustes ja et nad väit-
lesid samuti, kuidas mullegi
tundus.”

Siis ma enam ei mõelnud
sellele.

Minu mõte lendas Faluni,
kus ma pidin õhtul jutlus-
tama.

„Mida pean nüüd tegema?
Kas pean sinna helistama ja
ütleva, et kahtlen ühes kat-
kendis selles piibliraamatus,

mis oli tähendanud mulle
kõige rohkem?”

„Ei, mis see aitaks? Kas on
mingit veenvat põhjust, et
pead rääkima oma kaht-
lustest? Kas see ei saa jääda
Jumala ja sinu vahele? Kas ei
piisa, et sa räägid sellest,
milles oled veendunud ja
millesse sa usud?”

Siis olin vaba mitte üksnes
mõistuslikult, vaid kogu minu
sisemaailm oli vaba.

Tähelepanuväärne oli aga
see, et minu pingest täiesti
vaba kuulutus sellest, mida
tegelikult uskusin, mõjus nii,
et suur hulk otsis päästet ja
uuendust sellel õhtul. Kui
oleksin jutlustades rääkinud
ka kahtlustest, oleksin ilmselt
rikkunud kogu koosoleku.

Mõni aasta hiljem kohtasin
Hultaforsis kedagi Faluni
koguduse ustavamatest, kai-
nematest ja sügavamatest
liikmetest, ühte hallipoolset
härrat. Ta tuli mulle vastu ja
ütles:

„Kas mäletad seda koosole-
kut, mis meil oli, kui käisid
viimati Falunis?”

„Mäletan ikka.”

„Olen mitu korda mõelnud

sellele koosolekule. Pean sulle siiralt ütlema, et mul ei ole kogu elus olnud teist taolist koosolekut.”

Sain rõõmsaks tema tunnistusest, kuid ei saanud jätta naeratomata ja mõtlemata: „Sa ei tea, et ma kõigest kaheksa tundi enne seda koosolekut kahtlesin osas selle raamatu sisus, millest teksti võtsin...”

Ei ole nii ohtlik kahelda, kui mõned arvavad. On vaja mitte kiidelda oma kahtlustega. Sest see, kes kahtleb, on juba saanud nakkuse. Kui see nakatumine jätkub, saab kahtlusest elevantsustõbi. See kasvab suureks, lihavaks ja

inetuks, vahetab nime ja seda nimetatakse siis eitamiseks. See on ohtlik ilming.

Kahtleja – kes on siiras – küsib ja on teekonnal.

Eitaja on jäänud kinni, punnib vastu ja on lõpetanud!

Lõpetanud inimesed on halvaimad, keda tean, kus neid ka ei kohtaks. Sest neil on silmad, mis ei näe, kõrvad, mis ei kuule ja neil on aju, mis on saanud lühiühenduse.

Nad on samas olukorras, olgu nad siis religioossed või jumalatud.

FRANK MANGS

Nõuandeid

Tahan rääkida sellest, kuidas miski ei saa muutuda enne, kui me ise ei muuda asju. On rumal uskuda, et sa võid jätkata samal viisil ja oodata erinevaid tulemusi. Ei tasu isegi palvetada, et Jumal vabastab sind stressist, kui sa ise ei ole valmis tegema muutusi. Võib olla pead vähendama tegevusi või lähe-

nema elule teistsuguse hoia-kuga. Võib olla tuleb vähendada tempot.

On palju lihtsaid võimalusi, kuidas leevendada stressi. Võib olla vajad rohkem uneaega? Või sööd sa liiga palju suhkrut?

Enne kui soovid muutust või hakkad lugema raamatut sellest, peaksid palvetama ja

eelkõige kuulama, milliseid muutusi kutsub Püha Vaim sind üles tegema oma elus.

Olen mures selle pärast, kui palju on inimestel stressi. Tavapäraselt küsimuse peale, kuidas läheb, vastatakse, et on kiire. On kurb, kui see on ainus võimalik vastus. Oleks hea küsida, mida peetakse kiireks. Vahel me isegi ei tea, mida taotleme.

Stressis inimesi on kahesuguseid. Ühed loodavad, et asjad muutuvad. Teised võtavad selle suhtes midagi ette. Võid olla see, kes teeb midagi muutumise heaks.

Elu ei muutu, kuid Jumal võib muuta sinu hoiakut selle suhtes.

Prioriteetide muutmine

Millised piirid on meie elus?

„Sinu sõna on mu jalale lambiks ja valguseks mu teerajal” (Ps 119:105).

Milliseid piire võime seada? Vaatame asju praktiliselt.

Kui oled stressis, siis mõtle miks, ja tee muudatusi. Kui teed midagi liiga palju, siis loobu millestki. Mul on sulle

hea idee: „Kui sa ei saa piisavalt und...”

Kui paljud ei maga piisavalt? Ma ei tea, kust sa oled pärit, kuid ma ütlen sulle:

„... siis mine varem magama.” Ära ole üleval, tehes rumalusi.

Dave'i ja mind paneb see veelgi naerma, kuigi sellest on möödas juba ligi 35 aastat. Olime kord öösel kella üheni üleval vaatamas filmi dinosaurusest, kelle nimi oli Baby. See oli selline nagu papist dinosaur ja selle vaatamise pärast me loovutasime oma ööune. Võite minu üle naerda, kuid kui paljud teist teevad samasugust rumalust?

„Mine magama!”

„Kas sul ei olegi meile midagi muud öelda?”

„Sea endale piir magaminekul.”

Minul on oma aeg magaminekuks. Sul ei pea seda olema ega pea sa tegema nii nagu mina. Kuid kui sa tahad teada, kuidas ma ikka veel suudan teha kõike sellise tempo ja energiaga 72-aastasena, siis: „Minul on magamineku aeg.”

Kodus olles olen oma magamistoas kl 19.00. Ma ei lähe siis veel magama, kuid ma vajan seda aega enese jaoks, meeleldi kolm tundi õhtuti, et saan olla rahus.

Üldiselt ei ole mul palju aega iseenese jaoks. Minu mees võib tunnistada, et minul on piirid õhtu veetmiseks. Asi peab olema tõeliselt tähtis, kui püüad saada mind õhtul välja minema.

Mina ei käi õhtuti peol ega söömas. Tegelen oma asjadega kl 4.30 – 18.00. Seejärel olen läbi. Minu poeg kiusab mind vahel: "Hakka koju minema, tänavavalgustus juba süttib."

Ma ei taha süüa pärast kella seitset õhtul ega kavatse nii teha. See ei tööta minu puhul ega maga ma siis hästi, mistõttu sean siia piiri. Aamen?

Sa ei tee samuti nagu mina,

ega peagi, kuid sa pead teadma, mida pead sina tegema. Pead asetama piirid ja tegutsema vastavalt.

Kõigile ei meeldi seada piire. Nad võivad sinu üle kohut mõista, kritiseerida sind ning pidada hulluks. Kui sa ei kanna hoolt enda eest, ei saa seda teha keegi teine sinu eest, ega peagi.

Minul on täita Jumala poolt antud ülesanne. Sellele aitab kaasa regulaarne magamineku aeg.

Võib olla tulite siia kuulama mingit sügavalt teoloogilist sõnumit, kuid kui Eelija oli raskes olukorras, siis ta magas ja sõi. Seega on minu sõnum piibellik.

Aamen?

Probleem on selles, et me oleme nii vaimulikud, et me ise ka ei tea, mida tahame.

„Vau... vau... oli see vast hea jutlus!” võime vaimustuda.

„Mida sa sellest õppisid?”

„Ei tea, kuid see oli nii hea.”

Kui keegi küsib, mida sa õppisid siin, siis võid öelda: „Mine magama!”

Kui sööd mittetervislikult, siis muuda oma toitumisharjumusi.

Tean, et te ei taha sellest kuulda, kuid ma räägin ikkagi. See on minu koosolek ja ma räägin seda, mida tahan. Kas tohin rääkida teile veidi söömisest?

Sea oma söömisele piirid. Võid otsustada süüa magus-toitu vaid korra nädalas. Tean, et enamuse arvates ei ole see võimalik.

On võimalik tulla Hershey'sse ja mitte süüa šokolaadi. (Hersheys on valmistatud šokolaadi umbes sada aastat. - T.) See on täiesti võimalik.

Mõned viitavad pühadele: "On ju jõulud. Täna on lõikustänapüha." Miks peavad pühad olema vabanduseks saada nii täispugitud, et vae-vab? Oi, oi!

Tee sellest oma järeldused. Räägin vaid, et tasub seada piire. Kui meeldib limonaad, siis ära joo kolme päevas, vaid nädalas. Söö pastat ühe korra nädalas.

Kui hakkab tunduma, et

kõht on juba täis, siis lõpetan söömise. Lükkan taldriku kõrvale, nii et ettekandja saab selle ära viia.

Teiseks ära hoia oma kodus toitusid, mida sa ei taha süüa. See on piir. Ära too seda oma koju. Ära vii Hershey šokolaadi koju, kui sa ei taha seda süüa.

Kui sa ei taha seda süüa, siis lõpeta sellega nüüd. Ei ole vale seda süüa. Räägin vaid neile, kes soovivad kaalus maha võtta.

Ise muretsen selle pärast osaliselt, nii et kehakaal püsib kontrolli all. Tahan, et minu enesetunne on hea, nii et suudan teha seda, mida teen.

Liiga paljud Kristuse ihu liikmed on haiged ja väsivad – tean seda, kuulates kõiki neid kaebusi haigustest.

Me peaksime olema täis energiat ja teotahet. Seda ei saa üksnes palvetades, vaid me peame tegema muutusi eluviisis. Aamen!

Võin seda südamest teile öelda ja ütlen seda sellepärast, kuna usun selle olevat olulise. Oma enesetunde ja ihu eest hoolitsemine mõjutab sind vaimulikult.

Kui sa ei tunne ennast hästi: kui sa ei soovi teenida, uurida sõna või palvetada; kui sa ei ole tundlik Jumala hääle kuulumisele, – siis on oluline teha oma osa.

Mõnel on vaevusi, mida vaid Jumal võib parandada, kuid räägin sellest, et tuleb teha oma osa. See ei ole raske.

Kas oled olnud stressis, kuna oled sageli ajagraafikust maas? Seadkem endale piirid. Annan vaid nõuandeid.

Kas seaksid endale sellise piiri, et kuhu tahes oled mine-mas, oled alati mõne minuti graafikust ees. Kiirustamine on suur probleem. See on üks stressi põhjustaja. Jäta ajalist mänguruumi sündmuste vahele. Kiirus on probleemiks sinu tervisele.

Tehnoloogia. Internet, elektronkirjad, sõnumid, iPad, Twitter, Instagram, Periscope – ma isegi ei tea, mis see on, Snapcht..., tehakse pilte ja teised näevad neid vaid mõne sekundi. Nüüd ei pea üksnes vaatama pilte, vaid neid tuleb vaadata kiiresti.

Siis on selfied. Sain selfie pulga sünnipäevaks. Telefon asetatakse sellise varda otsa, millega saab kergesti teha endast pilte ja saata neid teistele. Kas oleme armunud endasse? Vaata, kuidas ma närin!

Nüüd on juba selline vaevus nagu nomofoobia, mis tähendab hirmu selle ees, et jääd millestki ilma. Matt saatis mulle selle just enne koosolekut, nii tahan seda teiega jagada.

„Mobiilisõltlane. Ma ei suutnud uskuda, Joyce, kuid on olemas päris termin, mis tähendab mobiilist lahus olemise hirmu: nomofoobia.”

On kindlasti inimesi, kes vajavad selles teraapiat. Võin säästa teie raha: „Pane see rumal asi kinni!” Kui saaksin selle eest raha, elaksin hästi.

Nomofoobia: foobia, mille puhul inimene kardab olla ilma mobiilita, kui ei saa seda jälgida, kuigi ei kostunud signaali. Inimesel on probleem olla ilma mobiilsidevahendit jälgimata selleks sobimatutes kohtades, nagu näiteks Joyce Meyeri koosolekutel, või kui vesteldakse teistega.

Mul on villand vaadata teiste pealage samal ajal, kui nendega räägin. Netis saab täita vastava testi, millest selgub, kas sul on nomofoobia.

Ajab naerma, kuna see näib nii rumal. Kuid me oleme ainsad, kes saavad sellega midagi ette võtta.

Varem, enne kui kavatsesid helistada, pidid peatama auto ja otsima telefoniputka. Mäletan aega, kui telefonid olid üksteisega ja keskustega ühendatud füüsilise liiniga. Kui mäletad seda aega, oled umbes minuvanune.

Kas suudate ette kujutada, et kui püüad helistada, on keegi juba liinil ja sa pead ootama, et ta enne lõpetab oma kõne. Kui tahtsid olla uudishimulik, siis selles oli võimalus?!

Kas sind rõhuvad majanduslikud mured? Lõpeta krediitkaardid ja planeeri, kuidas vabaneda võlgadest.

Psalm 37:21: "*Õel võtab laenuks ega tasu; aga õige on armuline ja annab.*"

Pole patt laenata, kuid patt on mitte tagasi maksta. See ei

ole nii meeldiv.

Õp 17:18: "*Arutu on inimene, kes kätt lööb, kes hakkab käendajaks oma ligimese ees.*"

Kas sa oled kellegi laenu käendamas? Piibel manitseb seda mitte teha. Kui teed seda oma lastele, on see ehk teine asi, kuid pead aru saama, et pead olema valmis seda maksma.

Õpi elama säästlikult, seni kuni oled võlgadest vabane nud.

Piirid inimsuhetes. Kas sind ärritab inimeste ärakasutamine?

Mäletan inimesi, kes kontrollisid mind pikka aega. Sellest aru saanud, olin vihane. Kuid Jumal ütles, et olen ise kaassüüdlane, kuna olen seda sallinud.

Piirid on nagu aed, mis hoiab soovimatud asjad eemal. Nagu mainitud, ei pääse naabri koer asjale sinu tarastatud õuele.

Kas sinu suu ütleb „jah” siis kui süda ütleb „ei”? Kas võib ärakasutamine olla sinu oma süü? Kas oled valmis

muutusteks? Kas esineb armastust, mis ei aita teisi?

Aga Luuka 6:30: *"Anna iga ühele, kes sinult palub, ja sellelt, kes võtab sinu oma, ära küsi tagasi!"*

Seega tuleb anda kõigile, kes paluvad?

Vaatame 2Ts 3:10: *„Kes ei taha töötada, ärgu ka söögu!”*

Oleme unustanud selle ühiskonnas. On erinevus selles, kui ei saa teha tööd või kui ei taheta töötada. Kui keegi ei saa teha tööd ja on vaene, siis peame teda aitama. See on usklike kohustus. Meie ülesanne ei ole aga päästa kedagi, kes ei taha teha oma osa. Olgu see kas või oma laps.

See lugu on välja mõeldud, kuid usun, et see sulle meeldib.

Sõbrad läksid lõunale ja hakkasid rääkima oma täiskasvavatest lastest. Nad rääkisid aastate kestel esinenud väljakutsetest vanemadena.

"Küll on imelik, et Eddie elab ikka veel kodus koos meiega, kuid – ta on ju meie

ainus laps ja me ei raatsi saata teda külma maailma."

Sarah imestas: "Külma maailma? Ta on ju 27-aastane."

"Tean, kuid ta ei ole saanud veel oma elus järjele. Ma arvan, et ta ei saagi. Sinu lastel läheb hästi. Kas sul on mulle nõuandeid?"

"Kostub nii, nagu vajad õpetust isiklikest piiridest."

Sarahil oli kolm last. Nad ei kasutanud mõnuaineid, said koolis hästi hakkama jne.

Jenil oli üks poeg. Alates noorusest oli tal olnud raske koolis ja kodutöödega. Lõpuks kasutas ta mõnuaineid ja viibis sobimatutes kampades.

Tema vanemad armastasid teda ja soovisid teda kaitsta negatiivsete tagajärgede eest, kuigi tagajärjed olid põhjustatud tema oma vigadest.

Jen imestas: "Mis piirid?"

Sarah vastas: "Sa ei ole lasknud Eddiele kohtuda oma tegude tagajärgedega. Ta on saanud kõik, mida ta iganes on soovinud. Kaitstesid teda, kui ta ei teinud kodutöid. Kuigi tal olid tööd tegemata, andsid talle ikkagi nädala-

raha. Maksid kinni tema õpinguteaja, nii et ta ei pidanud ise tööd tegema. Kui ta põrus, pidasid seda õpetaja süüks ja maksid, nii et ta sai uue õpetajaga jätkata."

Jen ütles, et tema polnud seda nii mõelnud. Nende abi ei aidanud last tegelikult.

Sarah ütles, et Jen oli andnud järgi oma piiride suhtes ja Eddie sai alati oma tahtmise. See oli põhjustanud pettumust vanemates ja vastutustundetust Eddies. Kui oleksid olnud selged piirid, oleks Eddie kogenud oma tegude tagajärgi. Ta pidanuks kogema pettumust ja stressi oma piiride puudumise pärast.

Jen kinnitas otsustavalt, et tal seisab nüüd täiskasvanud mehega piiride kehtestamine ees. Eddie peaks ometi õppima, et tema tegudel on tagajärjed. Aamen! Kas kuullete?

Tean, et mõnel teist on lapsi, kes sarnanevad Eddiega. See ei sõltu teie tegemistest või tegemata jätmistest. Mõned lihtsalt satuvad raskustesse. Olen oma

loomuselt päästja. Kogegin palju valu lapsena ega soovi näha teisi kannatamas.

Minu mehel läheb sellega paremini. Ta ei ole julm, kuid ta laseb lastel kogeda oma tegude tagajärgi.

Meie lapsed on nüüd täiskasvanud ja tänu Jumalale, neil läheb hästi. Sageli oli meil Dave'ga tuliseid väitlusi karistustest ja püsimisest selles, mis oli kokku lepitud.

Kuidas alustada mingis suhtes targalt? Kui annad järele alguses, oodatakse seda ka hiljem. Kas on mõtet anda kingituseks täna seda, mis tuleks anda alles aasta pärast? Aamen?

Sinul peavad olema piirid. Ära lase inimestel rääkida endaga inetult. Veendu, et sinuga räägitakse viisakalt. Kui keegi ei austa sind, siis ära suhtle temaga.

Ma ei mõtle siin seda, et kui sul on abikaasaga probleem, siis võiksid temast kohe lahutada. Kuid kui keegi ei räägi austavalt, siis jätku rääkimata, kuna sina oled väärtuslik. Oled väärtuslik Jumalale.

Sa pead austama ennast ise ja panema ka teised seda tegema. Ära luba teistel inimestel sind ära kasutada ega kohelda nagu jätist. Hakka ennast austama ise, sea endale piirid ja ära lase teistel ennast tõugata.

Lõpuks. Kui keegi soovib olla sinu sõber vaid selle pärast, et sa kõigega nõustud, siis ei ole ta õige sõber. Pane tähele, kes on sinu õiged sõbrad, kuna need, kes sind armastavad, nõustuvad ka

„ei” vastusega. Nad soovivad, et järgid Püha Vaimu ja kui sa ütled, et miski ei kuulu sinule, siis peaks vastus sobima.

Ära lase teistel sulle öelda seda, mida Jumal sinule räägib. Aamen!

Soovin, et see õpetus annab sulle praktilisi juhiseid, kuidas kehtestada piire oma elus.

Pea meeles, et meie elu tähtsaim piir on Jumala sõna.

JOYCE MEYER

Lugusid

Tommy Lilja vestlus pastoriga Laosest

TL: Minu vestluskaaslaseks on kaks korda vangis viibinud pastor, kelle nime me ei avalda. Räägime, mis juhtus temaga, kui ta pöördus ristiusku. See toimus Laoses, kuid täpsemat kohta samuti ei avalda.

On üks asi olla kristlane läänes, täiesti teine aga olla kristlane Laoses.

On au kohtuda sinuga,

pastor. Millal said usklikuks?

P: Aastal 2006, pärast seda, kui olin olnud raskelt haige. Olin nagu luu ja nahk. Siis minu onupoeg rääkis mulle Jeesusest. Olin käinud arsti juures, kuna oli nii haige. Reisisin koju pealinna ja andsin seal oma elu Jeesusele. Hakkasin sööma ja magama hästi. Minu seisund paranes.

TL: Mis juhtus, kui tervenesid?

P: Pöördusin tagasi koju ja

rääkisin häid sõnumeid. Hakkasime koos perega laulma ülistuslaule ja lugema Piiblit.

TL: Kui pöördusid tagasi kodukülla, hakkasid inimestele rääkima Jeesusest. Kutsusid külahahva oma koju. Kas nad võtsid Kristuse vastu?

P: Kui hakkasin järgima Kristust, ei olnud meie piirkonnas teisi usklikke. Kui kuulutasin, said inimesed usklikuks. Kui palju inimesi pöördus usku, hakati meid taga kiusama.

TL: Kuidas teid vaenati?

P: Julgustasin uusi usklikke põletama ära oma ebajumalakujud. Nad põletasid need, kuid sellel oli tagajärjed. Politsei tuli minu koju ja nad meelitasid mu kaasa. Nad ütlesid, et mind oodatakse kohtumisele linnas.

Mind viidi mootorrattaga vanglasse. Olin seal kuus kuud. Vanglas kuulas politsei mind üle.

Nad küsisid minult, kuidas võetakse vastu Jeesust Kristust. Rääkisin, et vastu võtnud Jeesuse, hakkasin teda teenima. Nad küsisid, kuidas teda teenitakse.

Vastasin: "Lauldes ja teda ülistades."

Nad küsisid, mis on ülistuslaul. Ma laulsin neile: "Tuleme Su ette teenima, ava taevaväraavad."

Politsei ütles: "Lõpetage see laulmine. Meil hakkab pea valutama."

Ülekuulamise ajal tundsin, kuidas ruumis esines tugevat tuult. Politsei käskis mul loobuda Kristusest.

Vastasin: "Ei, ma ei saa eitada Kristust."

Nad osutasid kuulile ja küsisid, kas tean, kelle jaoks see on. See oli minu jaoks, kui ma ei loobu Kristusest.

Ma ei kartnud. Ütlesin, et ma ei loobu iialgi usust. Nad küsitlesid mind päevi, kuid vastasin alati samal viisil, et ma ei salga Jeesust.

TL: Nad püüdsid sind ähvardada?

P: Jah, püüdsid.

TL: Mis toimus vanglas? Sa ei olnud vait?

P: Vanglas olles palvetasin politsei eest. Tõstsin käe ja palvetasin nende eest valju häälega. Valvur nägi, kuidas ma seisin ja palvetasin, käed

suunatud nende poole.

Nad küsisid veelkord, kas loobun oma usust, kuid ma keeldusin.

TL: Kas inimesid tulid usku vanglas?

P: Tuli. Kaks inimest võttis vastu Jeesuse.

TL: Aga kodus?

P: Sama jätkus.

TL: Kas kodukogudus kasvas?

P: Kasvas.

TL: Sind vangistati uuesti?

P: Just nii.

TL: Kui kiiresti sattusid uuesti vanglasse?

P: Vabanesin oktoobris 2010. Kaheksa kuu pärast oli taas vanglas, kuna pidasin jõulupühasid kodukülas.

TL: Kui kaua olid vanglas seekord?

P: Kaksteist kuud.

TL: 12 kuud?!

P: Kuus kuud esimesel, teisel korral 12 kuud.

TL: Sa ei muutnud oma meelt?

P: Ei.

TL: Kas kogesid Jeesuse ligiolu, kui olid vanglas?

P: Tundsin.

TL: Said temalt jõudu?

Kui vabanesid teisel korral, mida sa siis tegid?

P: Palvetasin ja teenisin edasi külas. Kuulutasin evangeliumi. Inimesi tuli usku, neid ristiti. Nüüd on piirkonnas viis kogudust.

TL: On olnud au sind küsitleda ja olla osa sinu jutustusest. Paljud kadestavad teid. Näeme Issanda kätt teie elu üle.

P: See on olnud õnnistus.

TL: Kui kuulsin, et oled olnud poolteist aastat vanglas ja oled ikka tugev Issandas ning nüüd on sul viis kogudust, on see olnud julgustuseks. Tean, et kiidame Jumalat teie pärast kõikjal maailmas. Tänu!

Kas mõistate, miks minu süda nutab? Tean, et see puudutas ka teid. Võite mõista, miks ma olen armunud nendesse inimestesse. Nad on valmis maksma kõrgeima hinna Jeesuse järgimisel ja oma maa päästmiseks Jeesuse vere läbi.

Ütlesin Jumalale: "Anna mulle sõna nende jaoks, kes järgivad Jeesust kogu maailmas."

Ta vastas: "Ütle neile, et nad on tähtsad minule ja et Mina näen neid. Neile, kes mõtlevad, et nad on nurka surutud, neile ütle, et kurat on valetaja. Saan anda neile väljapääsu. Mõned ütlevad, et keegi ei näe neid. Ütle neile, et Mina näed neid."

Kas sa mäletad lugu Raahelist ja Least? See on tore armastulugu, kui seda vaadata Raaheli vaatenurgast. Jaakob ootas teda seitse aastat ja siis veel teist seitse aastat. Milline abielumees!

Kui aga vaatame lugu Lea poolt, saab sellest inetu lugu. Ta oli kaubaks, keda müüs tema isa. Ta oli neitsi ja soovis saada mehele.

Keegi ei näinud Lead. Pulmaöö pidi olema tema elu tipp hetk. Ta oli voodis oma mehega, kes ei soovinud teda. Kui nad uinusid sellel ööl, mõtles mees Lea õele.

Keegi ei näinud Lead peale Jumala, kuid Jumal nägi. Temast sündis Leevi, Iisraeli

preestrisugu. Temast sündis Juuda, Iisraeli kuningassugu. Tema järeltulijatest sündis Jeesus. Halleluuja!

Keegi ei näinud Taavetit. Tema isa ja vennad ei näinud teda. Kuningas ei näinud teda. Keegi ei näinud, kuid Jumal nägi teda. Halleluuja! Seetõttu soovib Jumal julgustada sind täna.

Meid on palju, kes oleme olnud nähtamatud inimeste ees. Kogu maailmas on palju tüdrukuid, keda keegi ei näe. Jumal näeb sind.

Minu lapsepõlv möödus töölis perekonnas. Kõik ootasid, et hakkab tegema sama, mida minu isa ja vanaisa tegid. Koolis ei andnud keegi mulle lootust. Nad ütlesid: "Sellest poisist ei tule kunagi midagi head."

Naabrid kaebasid vanematele, kuna olin täiesti taltsutamatu. Olin täiega tülhark. Ma ei teinud midagi muud, kui kaklesin ja leiu-tasin ikka hullemaid tempe. Kuid Jumal nägi mind.

Olin pärit väga väikesest külast. Olen ehitanud kõik üles oma kahe käega. Kuid

Jumalal oli plaan.

Minu isa ei mõistnud, mida ma tegelikult tegin. Minu ema püüdis mind mõista, kuid ta oli kaotanud kogu lootuse. Keegi ei oleks osanud ette kujutada, mida Jumal tegi. Seepärast ütlen sulle täna: "Ära anna alla!"

Kurat on valetaja. Kui olin 15-aastane, oli kurat ajanud minu nurka mitmel viisil. Mul puudus väljapääs, kuid Jumal teadis lahendust.

Lea soovis olla armastatud. Keegi ei näinud Lead, kuid Jumal nägi teda.

Keegi ei näinud Taavetit, kuid Jumal nägi teda. See kestis kaua, see oli protsess, kuid ta jõudis lõpuks Iisraeli troonile.

Usun, et räägin kellelegi teist, kes järgite Jeesust koos minuga. Sinul on unistusi. Sa tead, et sinul on potentsiaali. Sa tead, et sa suudad seda, kuna Jumal on sulle seda rääkinud. Keegi ei näe sind, kuid Jumal tahab öelda sinule: "Ära anna alla. Kas kuuled? Ära anna alla!"

Jumalal on plaan. Jumalal on uks. Jumal avab selle ukse sinule nüüd. Ma palvetan

sinu eest. Kui palvetan, tuleb Püha Vaim sinu üle. Mida iganes sa vajad, ressursid tulevad."

Kui alustasime, ei olnud mul midagi. Kui Jumal andis mulle visiooni, ei olnud mul ikka veel midagi. Kui tegin esimese sammu, avanes uks, Jumal tuli abiks ja tegi selle. See, mida teen täna, ei ole minu teene, vaid Jumala võimekus. Kogu au läheb Jumalale. Mina pidin tegema vaid ühte asja, esimese sammu.

Nüüd tahan, et sina teeksid oma esimese sammu. Kui keegi ei usu sinusse, usu endasse ise, sest Jumal usub sinusse.

Isa, Jeesuse Kristuse nimel ma toetan igäüht, kes järgib Jeesust koos minuga. Palun, et Isa õnnistab Jeesuse nimel sind ressurrsidega. Ava neile uksi, Isa, Jeesuse nimel anna unenägusid ja visioone.

Võin kuulda, kuidas Püha Vaim räägib mitmetele.

Ta ütleb: "Tee esimene samm, tee esimene samm."

Kui sa arvad, et oled nurka surutud, et väljapääsu ei ole, siis nii ütleb Püha Vaim:

"Kurat on valetaja. Tõuse üles ja tee esimene samm."

"Imesid saabub," ütleb Issand, "sest minul on sinu

jaoks plaan."

TOMMY LILJA

Mõtteid rahast

Tahan rääkida rahast. Filipi kirja lõpus tänab Paulus kirja lugejaid raha eest. Ta väljendab, et ta ei vajanud seda, kuid neil oli vaja anda enda pärast.

Huvitav. Ta polnud rikas, kuid ta ütles: "Ma olen rõõmus sellest annist pärast mitte enda, vaid teie pärast, sest see kasvatab teiepoolset arvet."

Kui ebatavaline viis tänada annist! Ta tunnustab neid, kuid siis ütleb ta sellise hämmastava väite.

Mina kontrollin tihti piiblikasutust, kui annan õppetunde jutlustajatele. Ma jälgin ega nad ei tsiteeri Piiblit kontekstiväliselt.

Seda tehakse pidevalt, eriti nüüd, kus nad saavad arvutist märksõnaotsingut kasutada. See on tappev vahend!

Ma tsiteerin neile: "*Ma suudan kõik tema läbi, kes*

teeb mind vägevaks" (Fl 4:13).

Ja siis küsin: "Mida see tekst tähendab?"

Ma saan igasuguseid vastuseid nagu:

"Tervendada, tunnistada, palvetada..." Ja kõike muud.

Keegi aga ei maini raha.

Kui jälgida konteksti, siis käib see väide just raha kohta. Milline sõnum tänapäeva kogudusele! Tulen toime igasuguse sissetulekuga – olgu see kas suur või väike.

Kui palju raha tuleb sisse, saan ma hakkama Kristuse läbi, kes teeb mind tugevaks. Kui tuleb ainult natukene, tulen ikka toime Kristuses.

Viis, mida Paulus kunagi ei kasutanud, on võlgu jääda. See on patt. Olla võlgu tähendab omada kellegi teise raha.

Hiljuti küsisime koguduses: „Kui paljudel teist on võlad?"

Kaks kolmandikku kuulajatest tõstsid käe.

Pauluse meelest oli võlg patt, sest see on vargus.

Kas tal tuli sisse palju raha või vähe, ei võtnud ta kunagi võlgu. Ta ei räägi siin pangalaenust, küll aga tagasimaksmisega hilinemisest.

Paulus ütleb: „Ma olen õppinud olema rahul igasuguses olukorras.”

Piiblis on kaks vastandit – himustamine ja rahulolu.

Paulus ütleb teisel: „*Ent jumalakartus on suur tuluallikas, kui inimesele piisab sellest, mis tal on*” (1Tm 6:6).

Ta ütleb kirjas fliiplastele: „Ma olen õppinud olema rahul sellega, mis mul on.” See on märkimisväärne.

Kui Paulus andis tunnistuse kirjas roomlastele 7. peatükis, siis ütles ta, et kümnest käsust ei suutnud ta pidada kümnendat: „Sina ei tohi himustada.”

Paulus oli tüüpiline variser. Variseride nõrkus oli nende kalduvus raha teha. Nad olid religioossed ja rikkad samal ajal.

Jeesus rääkis neile: „Te ei

saa mõlemat. Te ei tohi elada rahale ja Jumalale.”

Sellepärast naersid variserid Jeesuse üle. Jeesus teadis, mida ta rääkis.

See himustav Paulus, variser, kellele meeldis raha teha, ütles: "Olen õppinud olema rahul.”

Millal on kergem olla rahul: „Kas siis kui on palju või kui on vähe raha?”

Mõelge selle üle!

Olen avastanud, et tihti need, kellel on rohkem raha, on kõige vähem rahul.

Tihti pole ka vaesed rahul. Ka nemad tahavad rohkem.

See mees vangistuses ütleb: „Olen rõõmus, et te andsite raha, sest see teeb teid rikkaks. Mina olen õppinud toime tulema, sest suudan kõike Kristuse läbi, kes teeb mind tugevaks.”

Me vaimulikustame selle teksti, kuid Paulus pidas siin silmas just raha.

Ta ütleb: "Täna, et mu peale mõtlete, kuid olen õppinud olema rahul, sõltumata sellest, kas tuleb palju või vähe sisse.”

Siin on mees, kelles on

rahu, mees, kes on rahul. See
on mees, kes võis öelda:
„Aitäh Jumal, olen Sulle
tänulik kõige eest.”

DAVID PAWSON
Filipi kirja selgitades

